

forekomme blandt aandssvage, ikke vel fordi de aandssvage ere særlig disponerede for disse Sygdomme — det forholder sig snarere omvendt, at denne Sygdom disponerer til Aandssvaghed — men fordi de fleste af de aandssvage komme fra fattige Hjem. Det er en Kendsgerning, at Fattigdom i høj Grad befordrer denne Sygelighed. Børnene faa ikke tilstrækkelig Ernæring, og naar dette ikke sker, vil Skrofulose og Tuberkulose let indfinde sig. Der er da Grund til at ønske, at man kunde yde disse Børn en Pleje, der kunde bringe dem Lindring, eventuelt Helbredelse. Nu er det oplyst i Bilagene, som ere knyttede til Betænkningen, at ikke mindre end $\frac{2}{3}$ af de aandssvage dør af disse Sygdomme, og det er oplyst, at i England, hvor man som her har eksperimenteret sig frem, er man kommen til Klarhed over, hvilken Betydning det har at kunne lægge Anstalten ved Strand. Man har hentet Erfaringer fra Kystfilialer og er derved kommen til det Resultat, at Strandluften og Strandbadene spille en væsentlig Rolle i Bedringen af disse ulykkelige Væsners Tilstand. Man kan maaske sige, at det er ikke Opgaven at holde Liv i disse ulykkelige Børn, men jeg tvivler dog om, at nogen for fuldt Alvor vil slutte sig til den Teori. Har man overhovedet villet indlade sig paa at skaffe dem gode, menneskelige Vilkaar, er det ogsaa Opgaven at skaffe dem saaledes, at alle Hensyn tilfredsstilles, og det forekommer mig, at disse Hensyn kun tilfredsstilles fuldstændig, naar man kan give Adgang til Bade, og naar Strandluften kan øve sin Indflydelse paa Børnene. Nu er det ganske sikkert, at man maa have det økonomiske Hensyn for Øje, og det ved jeg er et Hensyn, som Folkerepresentationen fortrinsvis beskæftiger sig med. I den Henseende skal jeg dog bemærke, at man ikke alene bør se paa det øjeblikkelige Resultat paa, hvor stor Udgiften er, men ogsaa paa de fjernere Virkninger af den Ordning, man træffer. Jeg tror da, at kunne sige, at hvor man er i Stand til at fremme hygieiniske Interesser, hvor man kan bidrage til, at Sygdomme tage af, og hvor der, som det udtrykkes fra lægekyndig Side, virkelig er Udsigt til Bedring, der vil man bygge billigst. Det mærkes ikke straks, men i Aarens Løb turde det blive saa meget, at den Merudgift, man havde ved at anlægge paa et Sted, hvor det er noget dyrere, vil indvindes fuldt ud. Der er jo endvidere ogsaa visse Fordele ved det Terrain, om hvilket der er samlet Flertal, nemlig i

Retning af Bakkestrækninger, som yde tilstrækkeligt Ly. Endelig er der et Hensyn, som jeg tillægger nogen Betydning, om end det som et personligt Hensyn ikke bør være afgørende eller have for stærk Indflydelse paa Sagen. Det er den Omstændighed, at Professor Keller ikke vil være i Stand til i Følge sit eget Udsagn at røgte sin Opgave ved Anstalten, naar den bliver lagt inde i Landet, altsaa paa det Sted, der var foreslaaet i Udvalget, nemlig Viborg. Jeg indrømmer, at dette kan ikke være i særlig Grad bestemmende, men det har dog, forekommer det mig, nogen Betydning. Det er Professor Kellers Fader, som har rejst denne Sag, det er i alt Fald ham, der har bragt disse Anstalter frem til Anseelse, og det bør heller ikke lades ude af Betragtning. For saa vidt man kan fastholde Sønnen, Professor Kellers Arbejdskraft, som har vist sig at være tilstrækkelig god til at magte Opgaven, vil jeg i alt Fald tillade mig at regne det som et lille Moment, der taler til Fordel for at lægge Anstalten ved Bregninge. Af disse Grunde skal jeg tillade mig at anbefale det Ændringsforslag, der er stillet af Flertallet.

Jeg maa kun tillade mig at føje til, at jeg ogsaa mener, man burde gaa til Statslaan, fordi jeg finder, at naar disse Anstalter ikke ere Statseje, hvilket jeg principielt kunde ønske, men en selvejende Institution, skulde man dog skaffe Staten den størst mulige Indflydelse, og ved at yde Statslaan bidrage man til, at Staten faar mere Indflydelse, end det paa anden Maade kan ske. Endelig skal jeg sige, at vi staa nu ved Slutningen af Rigsdags-samlingen, og jeg ser, det er antydet i et Blad i Dag, at Samlingen ikke bliver sluttet, før dette Lovforslag er vedtaget. Der er altsaa Grund til at haabe, at det vil blive til Lov. Jeg glæder mig derved paa adskillige fattige Hjemns Vegne, og jeg tror, at vi alle, ganske bortset fra politisk Interesse, ville kunne være overordentlig tilfredse med, om Lovforslaget gik igennem og blev ophøjet til Lov, thi jeg tror, det vil bringe Lys og Velsignelse i adskillige fattige Hjem.

Dinesen: Jeg har Haab om, at den Indstilling, som er gjort af et Flertal i Udvalget, vil blive vedtaget her i Tinget, og jeg vil ogsaa sætte mit Haab til, at den maa blive vedtaget i det andet Ting allerede i denne Samling. Med den ærede sidste Taler saavel som med de øvrige Medlemmer, der have haft Ordet i denne